

Jeste li već zaboravili ljeto? Jesen je donijela ponovnu aktualizaciju problema smještaja djece u vrtić. Roditelji su u čudu, traže "veze za upis" kao da se radi o "nemogućoj misiji". Naravno, potpuno razumijem njihovu zabrinutost. Zagreb je ove godine ozbiljno zagrizao problem. Novi vrtići otvaraju se na tri nove lokacije, a u planu ih je još toliko. Svima nam je stalo da izgradnju novih vrtića prati i kvaliteta procesa odgojno-obrazovnog rada (stručan kadar, dobra stručno-razvojna ekipiranost, uređenje prostora po mjeri djeteta, adekvatna briga i skrb, provedba i raznolika ponuda programa usmjerenih na dijete). Željela bih progovoriti o problematiki izgradnje dječjih vrtića. Naime, i sami znate koliko je važna funkcionalnost uređenja prostora vrtića. Nerijetko govore kako je okruženje i prostor zapravo treći odgajatelj. Pa ipak, iako se već godinama kunemo u potrebu intenziviranja timskog rada, te zagovaramo interdisciplinarnost, ona u samoj izvedbi vrlo često pada u vodu. Naime na vezi pedagogija - arhitektura - normativna usklađenost koncepcije prostora, nešto je ozbiljno u kvaru. Naravno, ne krivim za to

arhitekta. Osobno poznajem nekolicinu iznimno nadarenih mladih ljudi koji su svjesni potrebe zajedničkog planiranja kako bi se optimalno zadovoljile potrebe korisnika vrtića. No i oni djeluju u skladu s uputama i normativima za uređenje dječjih vrtića i jaslica koji datiraju iz 1977. godine i slijede neke u praksi već odavno napuštene koncepte (zajedničke "javne" blagovaonice u kojima sva djeca jedu u isto vrijeme, prostore za izolaciju u koje ćemo valjda "gurati" bolesnu djecu, nepregledne zidove između kupaonice i sobe dnevnog boravka koji onemogućuju odgajateljima uvid u sigurnost djece, orijentiranost na izolirane sobe između kojih ne postoji stalna komunikacija... treba li više nabrajati?) Samo određene predškolskog odgoja kao humanistički razvojnog, nameće potrebu za usklađivanjem zastarjelih propisa s potrebama i interesima djece, roditelja i odgojno-obrazovnih djelatnika, kao i na potrebu zajedničkog promišljanja i izvedbe koncepta prostora vrtića.

Slutite da sve ovo zapravo govori o potrebi redefiniranja pojma kvalitete odgoja i obrazovanja. Upravo o kvaliteti odgojno-

obrazovnog rada vrlo živo promišlja i Sue Bredekamp. Kvalitetu doživljava kao "razliku između *objedovati* i *jesti*". Usporedba je potpuno na mjestu, promislite dok budete čitali. Tema "Istraživanje osjetilima" ponovno naglašava važnost osjetilnih iskustava na djetetov razvoj, učenje i doživljaj svijeta. Prevelik naglasak na razvoju "suhe" komunikacije i spoznaje zapravo je osjetilna iskustva stavio u drugi plan. Jeste li svjesni koliko smo danas, prestravljeni raznim napisima u tisku, sumnjičavi prema tjelesnom dodiru? Značaj dodira zapravo je neprocjenjiv za normalan psihofizički razvoj djeteta, pa i o ovoj temi otvoreno razgovaramo.

Ina kraju, iskreno se, u ime članova uredništva, zahvaljujem na čestitkama koje ste nam uputili povodom desetogodišnjice našeg zajedničkog časopisa. Ponosni smo jer smo naše "dijete postavili na noge" i veselimo se novim koracima. U sljedećem broju govorimo o integraciji djece s posebnim potrebama u redovan vrtić. Do skorog viđenja, s poštovanjem Vas pozdravlja

Helena Žunić